

In datzelfde jaar werd het Rotterdams Philharmonisch Orkest opgericht, waarmee Symphonia er een geduchte concurrent bij had gekregen. Zien we in de beginperiode van Georg Rijken nog vele 'eerste uitvoeringen in Rotterdam' en veel werk van nog levende componisten op de programma's, allengs nemen beide in aantal af: het Rotterdams Philharmonisch Orkest neemt die taak over. Het is aan Symphonia, dat het moet stellen met veel minder repetities dan een beroepsorkest en met maar drie concerten per jaar, om de kwaliteit van haar uitvoeringen te handhaven.

Dat zulks ook in die dagen voor een amateurorkest niet zonder problemen verliep, daarvan getuigt het jubileumprogramma uit 1918, waarin concertmeester Justus Schreuder verzucht:

'... is de instandhouding van een reeds zoo oude en gevestigde "onderneming" als "Symphonia" lang niet gemakkelijk; voortdurende inspanning is er noodig om het peil niet te doen zinken, ook financieel! Want ons budget is door zaalhuur en assistentie zeer hoog en al is de jaarlijksche bijdrage voor de "luisterende" leden zeer laag, het blijft een "tour de force", om het aantal daarvan (thans ± 300) niet te doen slinken. We hopen maar dat er steeds genoeg Rotterdammers met piëteit zullen overblijven, die niet alleen vragen of er nu nog wel behoefte bestaat aan onze concerten, maar die inzien dat "Symphonia" niet gemist kan worden als milieu en oefenplaats voor Rotterdamsche jonge en oudere muziekbeoefenaars-uit-liefde. De kwantiteit evengoed als de kwaliteit der uitvoeringen onzer vak-orkesten is de laatste jaren zoo toegenomen, dat er natuurlijk van concurrentie met hen, door ons, geen sprake meer kan zijn. De eischen van het publiek zijn juist daardoor steeds hoger geworden, zoodat wij (daaraan) voortdurend moeilijker kunnen voldoen, al zijn ook wij vooruitgegaan. Het bezwaar dat voor den muziek-dilettant persoonlijk geldt: gebrek aan tijd voor de studie, weegt dubbel zwaar voor het dilettanten-orkest.

Slechts één avond per week komen wij een paar uur bij elkaar, terwijl ieder beroeps-orkest van eenige beteekenis, bijna dagelijks repeteert. Daaruit volgt, dat in die lange tusschenruimte weer een groot deel van het aangeleerde en ingestudeerde verdampst. Voeg daarbij het gebrek aan tucht, dat altijd voorkomt waar men uit "vrijen wil" iets tot stand wil brengen (de wil is dikwijls zoo zwak en de afleidingen zijn vele!) en het is duidelijk dat op die repetities, te weinig in aantal, het aantal repeteerenden vaak veel te klein zal zijn. Het vereischt van directeur en bestuur